

Királyerdői Harangszó

A Csepel-Királyerdői Református Egyházközség lapja, megjelenik évente 5 alkalommal
VIII. évf. 5. szám - 2017 Karácsony

**„Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk...”
/Ézs 9,6../**

Szeretettel köszöntjük kedves Testvérünket 2017 karácsonyán!

Az Úr érkezésének előszobája a csönd. Le kell csöndesednünk. Századunkban nem lehet csönd nélkül élni, csönd nélkül nem lehet csillapodni. Az áldott orvost, aki jön, már az előszobában kell várni. Ez az előszoba a csönd. Csodálatos jó dolog négy héten át boldogan várakozni. Várni, hogy jön a karácsony, karácsonyban az öröm, hogy hallgathatjuk az evangéliumot, újra megköthetjük a szövetséget Krisztussal. Ez a mi adventünk sajátos titka. A várakozásnak nem csak gyógyító, hanem még szépülő, békítő hatása is van. Az Úr vár ránk - ez Isten adventje, nem számít, milyen hónapot írunk. Mindig néz ránk. Várja, hogy egyszer letérdelj és azt mondd: „Én Uram és én Istenem, bocsáss meg nékem, nyomorult és bűnös embernek.“ Aki nem tud fölfelé Istenhez kapcsolódni, az nem képes az alkalmazkodásra „lefelé“, embertársai irányába sem. Úgy segíthetek magamon, ha segítek embertársamon. Amennyi vigasztalást tudsz adni másnak, olyan mértékben vigasztalódsz te is.

Legyen Istentől áldott karácsonyunk! - Dr. Gyökössy Endre

Ünnepi alkalmaink:

December

24. Advent 4. vasárnap 10ó: Istentisztelet

Szentesti áhítat: 15ó

25. **Karácsony I.** 10ó: Istentisztelet+úrvacsora

26. **Karácsony II.** 10ó: Istentisztelet

31. **Óév** 10: óévi hálaadó Istentisztelet

Január

1. **Újév** 10ó: Újévi áldáskérő Istentisztelet

Továbbra is minden vasárnap 10-kor istentiszteletet tartunk, vele párhuzamosan gyermekfoglalkozást, előtte 1/2 10-kor imaközösséget, előtte 3/4 9-kor gyermekistentiszteletet.

Az istentisztelet előtt vasárnaponként 5 perc énektanulás, gyakorlás van. Iratterjesztés: istentisztelet előtt és után.

A találkozás reményében,

A lübecki Krisztus „szobor“

Egy-egy mondatban, amik mostanában történtek...

December 3. Adventi kézműves délután

Presbiterválasztás

Mitől lesz áldott a karácsonyunk? Attól, hogy tudjuk Jézus születésének ünnepe és örömnép.

Az Istennek szent angyala így szólt a pásztorokhoz.

„Nagy örömet majd hirdetek, melynek örvend ti szívetek.”

Örvendezzen a mi szívünk is Karácsony Ünnepe, bár kétezer esztendő telt el azóta, a keresztyén ember szívébe mégis oly közeli Krisztus Urunknak áldott születése.

Valami csodálatos varáza van a szentestének, semmi máshoz nem hasonlítható. Örömmel áhítattal telnek meg a szívek, mindenki adni akar egy jó szót, szeretetet.

Ajándékot készítünk szeretteinknek nagy gonddal, hogy örömet szerezzünk vele.

A pásztorokat a csillag vezette a jászolhoz, ahol a gyermek Jézust megtalálták. Minket a hitünk vezessen és imával kérjük az Urat, hogy utat

„Útadat Uram mutasd meg, hogy el ne tévelyedjem”

Erősen álljunk a hitben. A hit, a jóság és szeretet ez jellemzi e szép ünnepet.

Idézet: Nagy Ilona
(egy vak költő verséből)

A Karácsony a leggyönyörűbb ünnep, Édes áhítatot nyújt a lelkünknek, mint a hó oly tiszta a szívek szeretete, nincs szebb, mint a karácsony csodás ünnepe.

A templomba szólnak a harangok, velük szállnak szép angyali hangok. Megérintik a szíveket melegen, az áldott Karácsonyi ünnepeken.

Áldás Békesség:

Ticska Istvánné

*****

Reformáció 500: 1848/1849 református vértanúi

Október hatodika minden évben az 1849-ben Aradon kivégzett tizenhárom honvédtiszt, valamint az ugyanekkor Pesten meggyilkolt Batthyány Lajos, Magyarország első alkotmányos miniszterelnökének emléknappja. A szabadságharc utáni megtorlásnak azonban még legalább 130 mártírja volt.

Az aradi tizenhárom között ugyan nem volt református, de a megtorlás többi áldozata között számos hittestvérünket megtaláljuk. Ráadásul nemcsak katonákat, hanem jelentős arányban polgári, egyházi személyeket is. Elég volt egy tüzes prédikáció, esetleg egy kormányrendelet kihirdetése, a lelkipásztor, a kántortanító vagy a falubíró könnyen a haditörvényszék vagy a rögtönítélő bíróság előtt találta magát. Köztük volt Szikszay János csákbérenyi és Kantsur András szokoljai lelkész, valamint a korábban nemzetőrként szolgált Halászy Károly kántortanító is.

A tizenhárom aradi vértanú kivégzése előtt, ugyancsak Aradon akasztották fel a református felekezetű Ormai Norbert ezredest 1849. augusztus 22-én. Temetését Balló Benjamin aradi lelkész végezte.

Ugyancsak akasztásra ítélték Peter Giron alezredest, a szabadságharc egyik külföldi résztvevőjét, aki Kossuth megbízásából a német légió szervezését végezte. A halálos ítéletet Pesten hajtották végre október 20-án.

Kazinczy Lajos honvédezeze, a költő-nyelvújító Kazinczy Ferenc fiát golyó általi halálra ítélték, amit 19 nappal tizenhárom mártírtársa halála után, szintén Aradon hajtottak végre október 25-én. Temetését szintén a Balló Benjamin végezte, aki bátorságról tett bizonyosságot, amikor a honvédtiszt halotti anyakönyvi bejegyzése mellé a halál okaként azt írta, hogy politikai kivégzett.

A szabadságharc vértanúi között van az a tizenhárom huszár is, akiket bár nem itthon, de egyértelműen a szabadságharc támogatásáért végeztek ki második sikertelen hazaszökési kísérletük után. A huszárezred református mártírja volt Mille János, Deák János és Gyökeres András huszártizedesek, valamint Farkas Péter és Herczeg Károly huszárok.

A szabadságharc református vértanúja volt a 28 és 35 esztendő között Mezey József és Fülöp György jegyző is, akiket Pesten hajtottak végre a golyó általi kivégzést 1849. augusztus 22-én, illetve 30-án.

Csarnai Márk

Ezen az estén Annus néni mondott rege-szót.

- Én azt hittem, tudom, mikor van karácsony, meg hogy milyen az igazi karácsony. Aztán öregségemre tudtam meg, hogy a nagyon igazi karácsony az mégis másmilyen, mint amilyenek én addig hittem.

Mert emlékeztek, ugye, mindnyájan 1992 jeges-fagyos-havas novemberére, arra a hatalmas szélviharra, amely akkora buckákat teremtett az utakra, hogy csak a madarak közlekedhettek pár napig, míg a gépek át nem törték a hóakadályokat. Az a néhány nap volt nálunk, a mi falunkban az igazi, az addig soha nem megélt, soha nem látott, gyönyörű karácsony. Mert az valósággal az volt. Az igazi karácsony.

Azzal kezdeném, hogy a mi falunk túl van a Tiszán, Bánátországban, messze tán mindentől és mindenkitől. Azért szép időben odalátszik a csókai meg a zentai torony. Erőt adó tornyok azok. A mi falunk meg, ez a kicsiny madárfészek, öregasszonyok települése leginkább, özvegyek vagyunk szinte valamennyien. No, él azért néhány ember is arrafelé, de az asszonyi világ meghatározó. Meg arról is híresek vagyunk, hogy minden házban már évtizedek óta ott van a telefon, mert a gyerekeink, unokáink mind messze idegenben élnek, nem is ebben a hazában. Ide már csak hazajárnak, néha. Máskor még csak el-eljöttek évente kétszer-háromszor, húsvétra, búcsúra, mindszentekre, de azután kezdtek elmaradozni, mert ránszakadt az ég, és elvitték erővel a gyerekeinket, sirathattuk őket és reszketve vártuk a híreket a horvát határszélről. Odavolt az én egyik unokám is, valahol Baranyában. Arrafelé volt annakidején az uram is, mert a Tito is behívta. Az uram, Isten nyugosztalja, meg is sebesült, szétlőtték a bal tenyerét, de azért hazajött hozzánk, és el is élt nyolcvankét éves koráig, most halt meg, 99-ben, jó ember volt. Jó nekünk és szerencsénk is, hogy hazatalálhatott. Mert akkor ottan nem kímélték a mi embereinket. Így emlékezett néha erről az uram.

Az unokám meg, ahogy hazatért, azonnal kereket oldott, most már Új Zélandban van, olyan fene messze éntőlem, hogy soha nem láthatom már őt. Hát ezt tették velünk! Dehát legalább él. A többiek itt vannak, Németországban. Két fiam és két lányom. Meg a hét unokám. A nyolcadik, az ment el a messze idegenbe.

No, de én a legszebb karácsonyról akarok beszélni, s itt van, a családomról beszélek.

Örzsé néniéknél esett meg az a bizonyos karácsony. A kisedd születése. Mondtam, nálunk, a faluban már csak öregek élnek, a fiatalok is ötvenen felüliek, óvodánk, iskolánk régen nincs, pedig valamikor volt, az épületek megvannak még, most raktárnak használják őket. Az én gyerekkoromban száznál is több volt a nebuló, de már régen nincs egy se. Az óvónő meg a tanítónők elköltöztek, nem is tudunk róluk, élnek-e, halnak-e? Gyerek meg vagy ötven éve nem született a faluban, mert Zentán születtek már a mi angyalkáink, a kórházban. Aztán meg csak külföldön, nagyon messze mitőlünk.

Örzsé néni meg nagyon egyedül érezhette már magát, mert újságban hirdetett, hogy ingyen lakást ad valamely fiatal párnak, csak telepedjenek meg nála. Mi megmosolyogtuk Örzsikét, pedig neki volt igaza, mert igen gyorsan jelentkeztek valami fiatalok, jönnének a mi falunkba. Városból jöttek ki, szegények, Zentáról, mert ott nem volt nekik megélhetés. Állás semmi, lakás semmi. Talán egy szoba az öregeknél, de hát nem élet az ilyen! Örzsé néni tárgyalhatott a fiaival is, akik Németországban élnek, s évek óta nem jártak már haza, csak a telefonvonal a kapcsolat ilyenkor, mint a köldökszínór. Egy-kettő elrendezte a néne a fiatalok dolgát, mert mindent használatba adott nekik, a földet, a gépeket, mindent. A fiú nagyon ügyes, mert azonnal elkapta a munka végét és *csinálta*, ütötte-verte, nem mindig úgy, ahogy kellett, de az emberek szóltak neki és ő szót fogadott.

Az asszonyka, kicsi madárkám, nehezebben törődött bele sorsába. Látszott rajta, hogy *csinálni* akarja, de kifordult a kezéből a paraszti szerszám, nem ment neki, no! Először én is biggyesztettem rá a számam, hogy mi van, kicsi úrilányka, de amikor Örzsé néni híről adta, hogy kibuggyant a lelkecskémből a paradicsomleves, mindjárt más szemmel nézett reá minden asszony. Naponta lestük, hogyan gömbölyödik, vigyáztunk rá, becézgettük, hiszen a kisebbik lányomat meg a menyeimet én sem láttam áldott állapotukban, mert odakint szültek, én meg nem jutottam ki hozzájuk, és mások is így lehettek ezzel. Mert van a faluban mindenkinek unokája, dédunokája is sokaknak, négyüknek még ükunokája, de senki közülünk nem látta kicsi maradékai teremtdését. Nagyocskák voltak már az unokácskák, amikor megláttuk őket.

Most itt volt nekünk, mindannyiunk gyönyörűségére Marika, az állástalan tanítónő, mert az a lelkecském, tanítónő. De soha nem tanított ám, mert állást eddig nem kapott.

Örzsé néni mindannyian irigyeltük, mert úgy viselkedett, mintha csak az unokamenye lenne Marika, olyan gyorsan adta hírül az egész világnak, hogy megfordult már a gyerek. Leginkább akkor orroltunk meg rá, amikor megfogadta a Nagy Opletán Janit, autóval vigye be Zentára Marikát, a kórházba, vizsgálatra, mert az autóbusz megárthat neki, összerázhatja; meg ne várokozzon mindenféle állomáson az a szegény asszony, meg is lökhetik, kárt is tehetnek benne. Vigyázz rá, Jani, mint a két szemedre! Így indította útnak őket az öregasszony. Mondom, tisztára úgy viselkedett, mintha ő lenne a leendő gyerek dédöreganyja.

Jani rendszeren megjárta Zentát, még a lánya szüleihöz is eljutottak egy pillanatra. Csinos anyja van ennek az asszonykának, fiatal még nagymamának, mondogatta aztán Jani úton útfélen. De őt is irigyelni kezdtük, mert nem fogadta el Örzsé néni pénzét, pedig a fuvar előtt kialakudta az árat, hanem naponta eljárt Örzsé néni házához, egy korty pálinkára, fuvarjával jogot szerzett ahhoz, hogy ő is közeli legyen a fiatalokhoz.

A fiatalember, Józsi, kijárt Örzsé néni szántójára. Visszavette a földjeit az öregasszony a bérlőjétől, és a fiú dolgozott becsülettel látástól vakulásig. Boldogult is, temett is szépen, mert az éppen elég jó esztendő volt ilyen szempontból, ha még emlékeztek rá, dehát az állam mindig nehezen fizetett az átadott terményekért, azokban az időkben meg még nehezebben, mert háború volt, verje meg az Isten, aki ránk hozta!

November közepén vitte el Jani Marikát vizsgálatra, velük ment Józsi is. Mi meg vártuk, az egész falu várta, milyen hírekkel érkeznek vissza. Szép kerek volt már Marika, de főt volt még nagyon a terhe, közelebb az anya szívéhez, mint a világhoz.

Délután tértek meg, ott vártuk őket Örzsé néni háza előtt. Még két hét hátravan, hangzott Jani szava. Türelmetlenek voltunk már mindnyájan, de megnyugtattak bennünket, hogy a baba komplikáció nélkül jön majd erre a könnyeinkkel, szenvedésünkkel teli világra.

Megindult a találgatás is gyorsan! Hegyes Marika hasa, fiú lesz! A másik kereknek látta Marikát, én is, és meg is esküdtem volna minden szentekre, hogy kislány születik majd nemsokára! Tán vagy egy hétre rá az emberek egy csoportja, köztük Józsi gyerek is, bebusoztak Zentára, mert úgy volt, hogy kifizetik a nyáron átadott búzáat. A korai busszal mentek, sötét volt még rendszeren, inkább hajnal, mint reggel. Szálingózott már akkor is a hó, de hát november vége felé nem csoda az ilyesmi errefelé, nem is rémíztető, és a meteorológusok se mondták, hogy csúf idő várható, pedig az lett. Rosszlelkű garabonciások kószálhattak minálunk, mert világossal már minden fehér volt, délben meg már rettenetesen kavarta, hordta a szél a havat, mindent eltemetett a fehérség. Az embereink Zentában rekedtek.

Hanem más is történt.

Már délelőtt, a zimankó kezdetekor azt mondta Marika Örzsé néninek:

- Örzsé néni, furcsán érzem én magam.
- Fáj valamid?
- Nem, csak nagyon furcsa. Meg mintha gyöngye is lennék.
- Néhány miatyánknyi idő után aztán szólt a szentem:
- Örzsé néni, kezdődik.
- Görcsöl?
- Azt hiszem.

- Marika, szegény kis csillagom, megijedt, mi lesz most? Józsi nincs, a hó vesztettül veri az ablakot. Örzsé néni telefonált a kórházba. Marika orvosa azt válaszolta, nem létezik, hogy elkezdődött a szülés, meg nem ilyenformán indul.

Amik előttünk vannak...

Egyetemes imahét: Január 21-28.

- Nekem ne mondja, doktor úr, hogyan kezdődik, négyet neveltem fel én! - mondta Örzse néni. - Marika ma megszüli gyerekeit.De hiába indultak a mentősök, a nagy hóban elakadtak, Csókából alig jutottak ki, tovább nem haladhattak.

Marika megrémült, Örzse néni nyugtatta. - Ne félj, kicsim, több száz gyereket szültünk mi, itteni asszonyok, nem hagyunk magadra. Ne félj, velünk lesz az Úristen!

- Örzse néni kilépett a konyhaajtó elé, ahogy évtizedek óta mindig is tette:

- Verka!

- Oly nagyot kiáltott, hogy meghallotta az egész falu.

Verka, a szomszédasszonya ért hozzá elsőnek, de gyorsan ott voltunk többen is.

- Kinyitom a tisztaszobát!

- Csak ezt mondta Örzse néni és mindannyian tudtuk, miről van szó.

- Napok óta fűtök benne, hogy mire kell, meleg legyen. Annus, húzd fel az ágyat!

- Odament Örzse néni a szekrényéhez, ahhoz, amelyben a legféltettebb ágyneműi voltak, amelyet csak akkor nyitott ki, amikor a kedvesei hazalátogattak, és egész köteleg finom, nagyon puha tapintású lepedőt adott a kezembe.

Verkáék Julis néniért mentek, a valamikori bábáért, aki már ki sem járt a házból, mert öreg volt, fájtak a lábai. A lánya szerint, aki már maga is özvegyasszony, voltak már anyjának ködös pillanatai is, de Julis néni jelenléte kellett nekünk, mert annakidején ő volt mindannyiunk gondozónője, megbíztunk benne, és abban is bíztunk, hogy nem felejtette el azt, ami évtizedek során hivatása volt.

Bejött a mi Marikánk a tisztaszobába, odafektettük az ágyba. Én a kezét fogtam, simogattam a haját, puha, szép szőke haja van Marikánknak. Könnyes volt szegénykém szeme, ilyen lehettem én is, amikor Béla fiamat, az első gyerekemet szültem. Pont ilyen lehettem.

Lakatos Pali befogott a szánkóba, úgy hozták el Julis nénit. Ahogy belépett a bába, minden megváltozott körülöttünk is, bennünk is. Magabiztosak lettünk. Ő leült az ágy elé, onnan kommandózott. Mi meg csak tettük, amit mondott. Ő meg nagyon pontos és biztos volt mindenben. Lehet, hogy kora miatt sokszor már kihagyott, de akkor helyén volt az esze! A lánya szerint másnap már nem emlékezett semmire sem. Szegény Julis néni!Az ilyen könnyű szülés ritkaság! Én mondom! Ritkaság! Odakint zúgott minden, idebent velünk volt az Isten! Mert az vigyázza az árvákat. Árva népek vagyunk mi, kedveseim, de akkor voltunk a legárvábbak!

A picikém, a drága kis szentem, igen szép szál legénynek született, fekete, hosszú hajjal. Szerencsés lesz egész életében, mert talpra szökkent! Julis néni érintette meg az anyja kötőjével a csöppséget, Örzse néni vágta el a köldökszinórt. Azt hiszem, azért kérte ezt magának, mert eltett belőle egy darabkát, hogy a gyerekek hét éves korában visszaadja. És ügyes is lesz a kicsike, mert összeszorította mindkét öklét az első fürdetésnél.

Hanem ahogy felsírt a gyerek, odakint csoda történt! Dacára a hóviharnak az egész falu ott állt Örzse néni háza előtt! Ahogy meghallották az új élet fakadását, az asszonyok közül néhányan a Miatyánkot kezdték mondani, de alighanem Nagy Opletán Jani közbeavatott:

- Örömmünep van! Megszületett a mi megváltónk! Mert ez a gyerek újat hoz nekünk!

- Tán mondta volna tovább is, de a többiek énekelni kezdték a Mennyből az angyalt. Énekeltek ott az asszonyok meg az emberek is és folyt a szemükből a könny. Végigsorgott az arcukon, mert le nem törölték, egymás kezét fogták görcsösen és énekeltek. Mintha karácsony estéje lenne, mintha a templomban lennének.

Varga Miska még a toronyba is felment, meghúzta az ünnepi harangot. Meg is kellett azt húzni, vigye messzire a szél, az a fekete bajt zúdító fergeteg, az a hóval betemető, világot eltömő, hogy élünk! Nem is szólt soha olyan hosszan és olyan vidáman az ünnepi nagyharangunk!

Délután telefonáltak a polgárvédelemtől, hogy riasztották a katonaságot, valami hernyótalpas járművel áttörtek a hóakadályokat, ideérnek, nyugodtak legyünk!

- Az én házamban ma egy egészséges kisfiú született! - válaszolta nekik Örzse néni. - Az anya és a fia jól érzik magukat.

- No, ezért irigyelem igazán Örzse nénit! Elmondhatta, hogy az ő házában született egy kisfiú!

Aztán azonnal hívta Németországot:

- Édes fiam, kisfiú született ma minálunk!

- Mint egy varázsszóra, aki csak tehetett, hazasietett. Fél órán belül már Amerikában meg Svédországban, meg Ausztráliában, meg mindenütt a messze világban tudták, hogy a mi falunkban egy egészséges kisfiú jött a világra.

Másnap még a temetőt is egészen bejártuk, örömről. Mind ottmaradt a lábunk nyoma a nagy hóban.

A keresztlőt advent utolsó vasárnapján tartottuk. Ott volt az egész falu. Noha Örzse néni tartotta a kicsi angyalkát a keresztlő alá, azért, amikor a plébános úr azt kérdezte a keresztlőtől, hogy kicsi keresztlőt segített-e, vigyázod-e egész életében, mi asszonyok, mindannyian Örzse néniel együtt mondtuk, hangosan és pontosan, hogy biztosan megértse az Urísten is meg az Urjézus is, akik akkor biztosan ott voltak a mi templomunkban, hogy segíteni fogom, megvigyázom egész életében.

Hogy minek neveztük?

Hát Ádámnak, természetesen.

Forrás: <http://www.zetna.org/zek/folyoiratok/85/balog.html> 2009. január 1.

*****

90 éves Erzsike néni bizonyág tétele

Augusztus első vasárnapján, zenésáhitattal örvendeztettem meg a gyülekezet tagjait Budapest-Csepel-Királyerdő Református Egyház Csepke zenekara. A viharos, esős délután, a lelkeket megnyugtató zeneszóval és szép énekekkel. A főleg gyermekekből álló zenekar nagy lelkesedéssel dicsérte az Urat szolgálattal. Erzsike néni, aki januárban tölti be 90. életévét, bizonyágot tett, mikor, hol és melyik az az időpont, amikor bizonyágot tehetünk Istenről. Első mondataiban már figyelmeztette hallgatóit, hogy ne nevéssék ki és ne vessék meg, mert ő kutya sétáltatás közben tett bizonyágot. Elmondásában, kutya sétáltatás alkalmával találkozott Gyuri ismerősével, aki a következőket kérdezte Erzsike nénitől: - Övé e kutya? Milyen fajta? Van más állata is? Mindig ilyen vidám? Erzsike néni sorban megválaszolta kérdéseit: Igen az övé a kutya, vegyes fajta. Van többféle állata is, pinty, papagáj, cica. Gondolta itt az alkalom, hogy egy kiscicát ajándékba adjon. Sikerült is, gazdára lelt a cica. No ez is meg van, gondolta. A vidámságról, igen mindig ilyen vidám vagyok. Mire Gyuri: Erzsike néni vallásos? – Igen vallásos vagyok, de az kevés, belül kell érezni Istent, gyakorolni a vallást, akkor lehetek igazán boldog. Az ismerős elégedetten nyugtázta, Erzsike néni élet vidámságát. Tovább menet, Erzsike néni elgondolkodott, hogy valóban bármikor, bárhol, bár melyik időben lehet bizonyágot tenni Istenről. Igen testvérek, ha valaki kereszténynek vallja magát, helytől, időtől, személytől függetlenül vállalja hitét, Istenhez való tartozását. Példa értékű Erzsike néni vidám, őszinte élete. A jó Isten lássa, tudja, hogy tiszta szív lakozik benne. Életét hosszúra nyújtotta és 90 évesen is szolgálja az Urat. Nem először állt ki az Úr asztalához, hogy bizonyágot tegyen. Szavai nem üres beszédek, tartalommal vannak tele. Kívánom, hogy még sok évig szolgálhasson gyülekezetében, olyan odaadással, mint tette ezt eddig is.

Józan Zsuzsa

A lübecki Krisztus-szobor felirata

“Ti mesternek hívtok - és nem kérdeztek engem.

Útnak neveztek - és nem jártok rajtam.

Világosságnak hívtok - és nem néztek reám.

Életnek neveztek - és nem kerestek engem.

Bölcsnek hívtok - és nem követtek engem.

Hatalmasnak neveztek - és nem kértek engem.

Irgalmasnak hívtok - és nem bíztok bennem.

Igazságnak neveztek - és nem félték tőlem.

Ha egyszer örökre elvesztek - ne okoljátok engem!”

A következő szám várható megjelenési ideje: 2018 böjt

Cikkek, versek, gondolatok

leadási határideje: 2018. január 28.

**BUDAPEST-CSEPEL-KIRÁLYERDŐI REFORMÁTUS
EGYHÁZKÖZSÉG**

1213 Budapest Szent István út 194-196.

Tel.: 06-1/276-0649 - <http://csepke.reformatus.hu>

Szerkesztő: Temesvári Imre